

Konferencja nr 4 – 2017/2018

Nadprzyrodzony wymiar modlitwy eucharystycznej

J 17

Wstęp

W naszej tegorocznej szkole postaw wobec Boga, w której nauczycielem jest Liturgia Eucharystyczna, dochodzimy do miejsca szczególnego, do samego serca celebracji. Wszystkie poprzednie etapy, poczynawszy od uznania grzeszności, przez koncentrację na Bogu, a skończywszy na ofiarowaniu nas samych były w istocie przygotowaniem do uczestnictwa w samej uczcie, którą przygotował Gospodarz.

O co chodzi w tym centrum i w jaki sposób człowiek może to przeżyć? Spróbujemy zbliżyć się do odpowiedzi, choć wydaje się to celem dość karkołomnym. W tym jednym momencie łączą się bowiem wszystkie najistotniejsze elementy naszej wiary. Dodatkowo ta konferencja spleta się w czasie z celebracją misterium Triduum Paschalnego. Będziemy przez najbliższe dni z jeszcze większą intensywnością pochylać się nad tajemnicami naszej wiary. Niech więc ta konferencja pomoże nam w tym.

Przygotowanie

Przewodnikiem i lampą, która pozwala zobaczyć drogę do serca eucharystii i napełnić się w tym źródle będzie dla nas św. Jan. W 17. rozdziale swojej Ewangelii, pozwala nam wsłuchać się w modlitwę Jezusa. Próbowaliśmy się modlić tym fragmentem przed konferencją. Być może nie była to łatwa modlitwa lecz z pewnością nie mogła to być modlitwa, w której JA jestem postawiony na pierwszym miejscu.

Nie będziemy analizować tego długiego i ważnego tekstu. Jego szczegółowa analiza mogłaby zająć nam cały rok formacyjny. Zauważymy jedynie dwa elementy, które dotyczą całości tekstu.

1. *Jezus rozmawia z Ojcem głośno i szczerze w naszej obecności.* To niesamowite mieć możliwość uczestniczenia w relacji Miłości Boga. Jezus modląc się głośno uczynił nas świadkami tej relacji. Dzięki temu wiemy jak Syn zwraca się do Ojca. Widzimy, jaka jest temperatura tej relacji. Jesteśmy w stanie wyczuć szacunek, zaufanie, jedność celów. Ta atmosfera miłości i intymności, każe nam się raczej wycofać, gdyby nie to, że... (patrz następny punkt).
2. *Jezus rozmawia z Ojcem o nas.* Niesamowite jest to, że treścią tej rozmowy jesteśmy my sami. I to zarówno apostołowie, którzy bezpośrednio to słyszeli, jak i, bezpośrednio wspomniani, my - chrześcijanie, którzy poprzez apostołów uwierzyliśmy, że Jezus jest Zbawicielem. W ten sposób nie tylko stajemy się świadkami boskiej relacji, ale odnajdujemy się w jej objęciach. Bóg rozmawia o nas.

Przez ten pryzmat spróbujemy popatrzeć na modlitwę eucharystyczną.

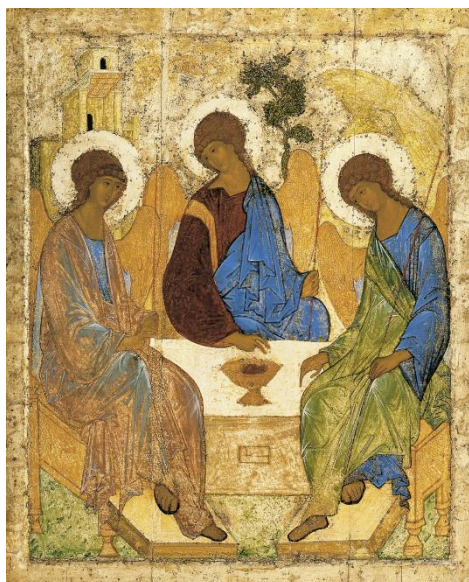
Od gestu do obecności w rzeczywistości Boga

Na liturgię można patrzeć w różny sposób. Możemy widzieć w niej misternie, przez wieki utkaną tkaninę, która najgodniej, jak to tylko możliwe, wyraża zewnętrznie naszą cześć do Boga. Ważne jest, żeby nie rezygnując z zachwyty nad pięknem liturgii pamiętać, że jest to

tylko ludzki sposób celebrowania tajemnicy, która całkowicie wymyka się naszemu doświadczeniu.

Budowę modlitwy eucharystycznej (Kanonu Rzymskiego) przedstawiamy w dodatku do tej konferencji. Osoby zainteresowane mogą prześledzić jej symetryczną budowę, w której wspomina się najważniejsze sprawy Kościoła. Jej centralna część jest wspomnieniem wydarzeń z ostatniej wieczerzy, kiedy Jezus ustanowił "pamiątkę" swojej ofiary. Ten fragment otacza moment przemiany chleba w Ciało i wina w Krew Pana, ofiarowanie jej Ojcu oraz przyjęcie tejże Ofiary.

My jedynie wspominamy i odtwarzamy gesty, pod którymi kryje się prawdziwa, Boża rzeczywistość. Warto też uściślić, że na ołtarzu nie dokonuje się (jak to czasem mówimy) "powtórna" ofiara Chrystusa, ale "uobecnia" się jedyna ofiara Zbawiciela¹. Chrześcijanie prawosławni mówią, że cała liturgia to przeniesienie się w rzeczywistość niebieską. Z pewnością jednak możemy powiedzieć, że uobecnienie jest faktycznym zawitaniem rzeczywistości niebieskiej w naszej. Mając wyobraźnię ukształtowaną przez filmy fantastyczne, możemy wyobrazić to sobie jako "portal" pomiędzy naszym wymiarem, a wymiarem Boga.

Niezależnie od wyobrażeń wierzymy, że rzeczywiście zasiadamy do jednej uczy z Bogiem. Podczas tej uczy Syn ofiaruje samego siebie Ojcu. Podobnie jak w przypadku głośnego dialogu z Ojcem z J 17, jesteśmy świadkami bardzo intymnego wydarzenia. Odnajdujemy więc siebie pośrodku relacji Osób Boskich. Całą tę rzeczywistość przedstawiono na ikonie Rublowa. Uważna analiza tej ikony jasno pokazuje, że jesteśmy włączeni w boską relację. Nie tylko przez wolne miejsce przy stole od strony patrzącego, ale przez interakcję z Duchem Świętym (postać po prawej stronie patrzy na wolne miejsce z przodu stołu - nasze miejsce).

Można sądzić, że będąc tak blisko niezwykle wydarzeń pomiędzy Synem i Ojcem należy w nadzwyczajny sposób się przygotować bądź szczególnie zachowywać. Tymczasem zarówno modlitwa eucharystyczna, jak i ta z J 17 urzeka swą prostotą. Jezus mówi "Ojczy, nadeszła godzina" nazywając stan, w którym w tym momencie się znalazł. Jezus po prostu dzieli się tym, co przeżywa. Modlitwa eucharystyczna zaś zawiera element zwany "wspomnieniem tajemnicy dnia", który w zależności od dnia może wyglądać następująco "Zjednoczeni z całym Kościołem uroczście obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, w którym Jezus zmartwychwstał i zesłał na apostołów Ducha Świętego". Nie znajdziemy tu patosu ani egzaltacji, a jedynie prawdę o naszym "teraz" wyrażoną w kilku prostych słowach. To prowadzi nas do stwierdzenia, że do pełniejszego uczestnictwa w eucharystii potrzebujemy prawdy i obecności w tym, co przeżywamy. W języku religijnym ta cecha ma nazwę "pokora". Nie ma tutaj miejsca na

¹ Więcej na ten temat:

<http://www.nowezycie.archidiecezja.wroc.pl/index.php/2017/02/21/eucharystia-jako-uobecnienie-ofiary-chrystusa/>

kreowanie swojego wizerunku, ani na myślenie o sobie źle. Obecność kochającego Boga takie postawy po prostu uniemożliwia.

Jest to także najlepsza wskazówka do szukania takiego sposobu modlitwy osobistej i wspólnotowej. Stajemy w prostocie, z wszystkim, co niesiemy, ale nie skupiamy się na tym, bo dajemy się otoczyć miłością Boga i przede wszystkim chcemy się z Nim spotkać.

O nas i dla nas

Wspomnieliśmy wcześniej, że w swojej modlitwie (J 17) Jezus zwraca się do Ojca, ale to my jesteśmy treścią i tematem tej rozmowy. W trakcie tej modlitwy widzimy Ich pełnych miłości ku sobie, ale jednocześnie zaangażowanych w miłość do nas.

Jest to niesamowite. Żeby to lepiej sobie uzmysłować wyobraźmy sobie grupę bliskich nam ludzi, którzy siedzą razem i rozmawiają. Na początku nie słyszymy o czym rozmawiają, ale widać, że bardzo są pochłonięci tematem. Dzięki temu mamy możliwość podejścia bliżej, na tyle blisko, aby pozostać niezauważonym, ale rozumieć wypowiedzane słowa. Przysłuchujemy się i słyszymy, że rozmowa toczy się o tym, jak ważni jesteśmy dla tych ludzi, jak można nam pomóc i zrobić nam przyjemność. W ich słowach nie ma oceny ani "akcji ratunkowej". Po prostu zaangażowali się, bo im zależy na nas.

W poprzedniej konferencji powiedzieliśmy, że warunkiem naszego ofiarowania się Bogu jest doświadczenie Jego miłości względem nas. W centrum Eucharystii z pewnością możemy doświadczyć, wzmocnić i odnowić to doświadczenie. Jednocześnie, ofiara Jezusa to najbardziej rdzenna Dobra Nowina - On dokonał wszystkiego "dla naszego zbawienia", aby "owce miały życie i miały je w obfitości".

W teologii i nauce religii często podkreślamy, że Jezus zrobił wszystko ze względu na Ojca. To prawda. Ale rzadziej uświadamiamy sobie, że to co zrobił we współpracy z Ojcem jest dla nas i ze względu na nas. Nie po to, aby pomóc nam spełnić minimum wymagane do zakwalifikowania się na odpoczynek w niebie. To nie była jałmużna, którą rzuca się żebrakowi. Ojciec, Syn i Duch Święty w pełni zatroszczyli się o to, żebyśmy mogli z Nimi zasiadać (już teraz) przy wspólnym stole. Jezus w trakcie ostatniej wieczerzy mówi „bardzo pragnąłem spożyć tę wieczerzę z wami”. Te słowa dotyczą też nas – dlatego także w szczytowym momencie modlitwy eucharystycznej wspominamy ostatnią wieczerzę.

Owoce spotkania

Musimy zauważyć, że stół przy którym zasiadamy nie jest pusty. Bóg oprócz własnego zaangażowania daje nam konkretne dary. Właściwie wszystko to, co stanie się w liturgii po modlitwie eucharystycznej, a co będziemy rozważać w kolejnych konferencjach jest konsekwencją tego, co staje się w tym momencie. Nazywamy Eucharystię szczytem i źródłem naszego życia właśnie dlatego, że musieliśmy dojść do tego momentu, możemy na chwilę połączyć się z innym wymiarem, aby następnie - czerpiąc z darów, które tutaj otrzymaliśmy - iść dalej.

Na tym etapie zwrócimy uwagę tylko na jeden z wielu owoców Eucharystii. Jest to przemiana. Przyniesione przez ludzi dary ofiarne stają się ciałem i krwią Jezusa (ciało i krew w hebrajskim oznacza po prostu samego Jezusa). Coś, co jest materialne, pochodzi z tego świata - oddajemy Bogu - a wtedy staje się czymś, co należy do Jezusa – jest Jego częścią. Połączmy to, z tym co powiedzieliśmy o darach ofiarnych w poprzedniej konferencji. Mówiliśmy o tym, że przede wszystkim mamy złożyć ofiarę z nas samych, z naszych ciał. Oznacza to, że ta nasze ciała stają się... ciałem Chrystusa. Nagle obraz, którym kilkakrotnie w listach posługiwał się św. Paweł przestaje być tylko obrazowym porównaniem. Bóg

faktycznie chce nas przemieniać w swoje członki i dzięki temu być obecny na ziemi w tym czasie.

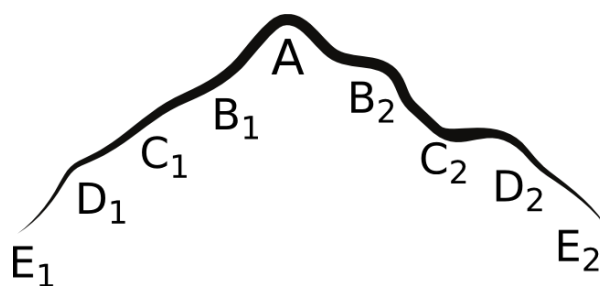
Ta przemiana to uzdatnienie nas do komunikacji z Chrystusem, który jest głową ciała. Tak jak sieci neuronów, które łączą każdą część ciała z mózgiem. Zatem, kiedy odchodzimy już od uczy, gdy zamyka się nasze przebywanie w rzeczywistości niebieskiej, pozostaje nasza zdolność do słuchania i mówienia do Jezusa. To wielka łaska i wielka siła chrześcijanina, który może być w łączności z Bogiem nie tylko w świątyni, nie tylko kiedy widzi Najświętszy Sakrament, ale w każdej innej sytuacji.

Bądźmy obecni

Po tych rozważaniach o centralnym elemencie liturgii spróbujmy sobie odpowiedzieć na pytanie, jakiej postawy ona nas uczy. W poprzednich konferencjach staraliśmy przekonywać, że postawy, na które poszczególne elementy wskazują, muszą być wypracowane i zachowywane w całym życiu. Przypominaliśmy, że nie chodzi o to, aby w momencie w każdym elemencie liturgii „przeżyć” daną postawę. Jednak w przypadku modlitwy eucharystycznej musimy być tu i teraz, bowiem to jest miejsce, gdzie faktycznie ziemia łączy się z niebem na chwilę. Powinniśmy czekać na ten moment, ze świadomością jego doniosłości i starać się być w nim obecnym. Nauczmy się rozumieć oprawę liturgiczną tej modlitwy (pomoże nam w tym dodatek), aby po schodach tej stylistycznej konstrukcji wejść na szczyt. Jednak całą naszą duchową uwagę skierujmy nie na słowa modlitwy, lecz ku ołtarzowi w niebie – w ten sposób odnajdziemy źródło naszego życia.

Dodatek do konferencji 4 - Struktura i treść Kanonu Rzymskiego

W czasie mszy świętej przyzwyczailiśmy się, że ze skupieniem słuchamy i poszukujemy Boga w Liturgii Słowa, słuchamy wyjaśnień podczas homilii zaś Modlitwa eucharystyczna jest tą częścią mszy świętej gdzie uważne podążanie za słowami kapłana sprawia trudność. Słowa te brzmią banalnie, bo znamy je już na pamięć, z drugiej strony wydają się jakies obce i dość przypadkowo zestawione.

Struktura modlitwy eucharystycznej

Tymczasem okazuje się, że Kanon Rzymski jest kunsztownym dziełem, jednakże w stylu dość obcym dla naszej kultury. W rozszyfrowaniu jego struktury pomocna będzie poniższa tabela i grafika. Kanon ma strukturę symetryczną, którego osią i najważniejszym elementem („A” – szczyt góry na obrazku) jest opowiadanie o ustanowieniu Eucharystii zawierające słowa Jezusa z ostatniej wieczerzy. Po jednej i po drugiej stronie osi symetrycznie ułożone połączone ze sobą prośby o przyjęcie ofiary, modlitwy, wspomnienie świętych. Taka struktura tekstu bądź wypowiedzi znana była w świecie biblijnym i określana jest mianem chiazmu (była omawiana w roku formacyjnym opartym na Ewangelii św. Mateusza). Być może dla nas analogia ze wspinaczką na szczyt i potem zejście będzie bardziej czytelna.

Identyfikator	Nazwa elementu Modlitwy eucharystycznej
E1	UWIELBIENIE: Dialog - Prefacja - Święty - Błogosławiony
D1	PRZEJŚCIE: “Ojciec nieskończenie dobry...” 1. PROŚBA O PRZYJĘCIE OFIARY (...abyś przyjął i pobłogosławił te święte dary ofiarne)
C1	1. MODLITWY WSTAWIENNICZE 2. WSPOMNIENIE ŚWIĘTYCH
B1	1. PROŚBA O PRZYJĘCIE OFIARY 2. EPIKLEZA KONSEKRACYJNA
A	OPOWIADANIE O USTANOWIENIU (“On to w dzień przed swoją męką...”) AKLAMACJA UPAMIĘTNIAJĄCA (“Oto wielka tajemnica...”) ANAMNEZA I OFIAROWANIE (“
B2	1. PROŚBA O PRZYJĘCIE OFIARY 2. EPIKLEZA KOMUNIJNA

C2	1. MODLITWY WSTAWIENNICZE 2. WSPOMNIENIE ŚWIĘTYCH
D2	KONKLUZJA BŁOGOSŁAWIEŃSTWA DARÓW MATERIALNYCH
E2	DOKSOLOGIA TRYNITARNA - AMEN

Poniżej przedstawiono tekst Kanonu Rzymskiego w jednej wersji (celebrans w zależności od dnia może wybierać różne warianty modlitw).

PIERWSZA MODLITWA EUCHARYSTYCZNA CZYLI KANON RZYMSKI

Tekst Kanonu Rzymskiego na podstawie "Mszał Rzymski dla Diecezji Polskich", Wydanie Pierwsze, Pallotinum, Poznań 1986. PDF: <http://ministranci.waw.pl/wp-content/uploads/docs/Mszal.pdf>

E1: Uwielbienie

Dialog

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. W górę serca.

W. Wznosimy je do Pana.

K. Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu.

W. Godne to i sprawiedliwe.

Prefacja

Zaprawdę, godne to jest, abyśmy Tobie, składali dziękczynienie i Ciebie wystawiali, Boże wszechmocny i wieczny, za przedziwne dzieło odkupienia w Chrystusie, naszym Zbawicielu. Poznajemy Twoją miłość ojcowską, gdy kruszysz twarde ludzkie serca, i w świecie rozdartym przez walki i niezgodę czynisz człowieka gotowym do pojednania. Ty mocą Ducha działasz w głębiach serca, aby nieprzyjaciele szukali zgody, przeciwnicy podali sobie rękę i ludy doszły do jedności. Twój dar, Ojcze, sprawia, że szczerze szukanie pokoju gasi spory, miłość zwycięża nienawiść, a pragnienie zemsty ustaje przez przebaczenie. I my, zjednoczeni z Aniołami śpiewającymi Twą chwałę, zanosimy z radością hymn dziękczynienia i uwielbienia:

Święty... Błogosławiony...

D1: Przejście i Prośba o przyjęcie ofiary

Ojcze nieskończenie dobry, * pokornie Cię błagamy przez Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Pana, *: abyś przyjął *robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:* i pobłogosławił te święte dary ofiarne. * *rozłożywszy ręce mówi:* Składamy je Tobie przede wszystkim * za Twój święty Kościół powszechny, * razem z Twoim sługą, naszym Papieżem

N. * i naszym biskupem N. * oraz wszystkimi, którzy wiernie strzegą * wiary katolickiej i apostołskiej. * Obdarz swój Kościół pokojem i jednością, * otaczaj opieką i rządz nim na całej ziemi.

C1:

Wspomnienie żyjących

Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach N. i N., * *Kapłan może głośno wymienić tych, za których szczególnie się modli.* i o wszystkich tu zgromadzonych, * których wiara i oddanie są Ci znane.

Za nich składamy Tobie tę Ofiarę uwielbienia, * a także oni ją składają * i wnoszą swoje modlitwy ku Tobie, * Bogu wiecznemu, żywemu i prawdziwemu, * za siebie oraz za wszystkich swoich bliskich, * aby dostąpić odkupienia dusz swoich * i osiągnąć zbawienie.

Wspomnienie świętych

Zjednoczeni z całym Kościołem, * ze czcią wspominamy * najpierw pełną chwały Maryję, zawsze Dziewicę, * Matkę Boga i naszego Pana Jezusa Chrystusa, * a także świętego Józefa, * Oblubieńca Najświętszej Dziewicy, * oraz Twoich świętych Apostołów i Męczenników: * Piotra i Pawła, Andrzeja, * (Jakuba, Jana, Tomasza, * Jakuba, Filipa, Bartłomieja, * Mateusza Szymona i Tadeusza, * Linusa, Kleta, Klemensa, Sykstusa, * Korneliusza, Cypriana, Wawrzyńca, Chryzogona, * Jana i Pawła, Kosmę i Damiana) * i wszystkich Twoich Świętych.

Zjednoczeni z całym Kościołem, * uroczyście obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, * w którym Jezus Chrystus zmartwychwstał * i zesłał na Apostołów Ducha Świętego, i ze czcią wspominamy najpierw pełną chwały Maryję, zawsze Dziewicę, * Matkę Boga i naszego Pana Jezusa Chrystusa, * a także świętego Józefa, * Oblubieńca Najświętszej Dziewicy, oraz * Twoich świętych Apostołów i Męczenników: * Piotra i Pawła, Andrzeja, * (Jakuba, Jana, Tomasza, * Jakuba, Filipa, Bartłomieja, * Mateusza, Szymona i Tadeusza, * Linusa, Kleta, Klemensa, Sykstusa * Korneliusza Cypriana, Wawrzyńca, Chryzogona, * Jana i Pawła, Kosmę i Damiana) * i wszystkich Twoich Świętych. * Przez ich zasługi i modlitwy * otaczaj nas we wszystkim swoją przemożną opieką. (Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.)

B1:

Prośba o przyjęcie ofiary

Boże, przyjmij łaskawie tę Ofiarę * od nas, sług Twoich * i całego ludu Twego. * Nappełnij nasze życie swoim pokojem * zachowaj nas od wiecznego potępienia * i dołącz do grona swoich wybranych. *Składa ręce.*

Epikleza konsekracyjna.

Prosimy Cię, Boże, * uświęć tę Ofiarę pełnią swojego błogosławieństwa, * mocą Twojego Ducha uczynj ją doskonałą i miłą sobie, * aby się stała dla nas Ciałem i Krwią * Twojego umiłowanego Syna, * naszego Pana Jezusa Chrystusa.

A:

Opowiadanie o ustanowieniu

On to w dzień przed męką *bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:* wziął chleb w swoje święte i czcigodne ręce, *podnosi oczy,* podniósł oczy ku niebu, * do Ciebie, Boga, swojego Ojca wszechmogącego, * i dzięki Tobie składając, błogosławił, * łamał i rozdawał

swoim uczniom, mówiąc: *lekko się pochyla*. Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy: To jest bowiem Ciało moje, które za was będzie wydane.

Podobnie po wieczerzy *Bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi*: wzięt ten przestawny kielich * w swoje święte i czcigodne ręce, * ponownie dzięki Tobie składając, błogosławił, * i podał swoim uczniom mówiąc: *lekko się pochyla*. Bierzcie i pijcie z niego wszyscy: To jest bowiem kielich Krwi mojej nowego i wiecznego przymierza, która za was i za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów. To czyńcie na moją pamiątkę.

Aklamacja upamiętniająca

Oto wielka tajemnica wiary. *Lud odpowiada*: Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, * wyznajemy Twoje zmartwychwstanie * i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.

Anamneza i ofiarowanie

Boże Ojcze, my, Twój słudzy, * oraz lud Twój święty, * wspominając błogosławioną mękę, zmartwychwstanie * oraz chwalebne wniebowstąpienie Twojego Syna, * naszego Pana Jezusa Chrystusa, * składamy Twojemu najwyższemu majestatowi * z otrzymanych od Ciebie darów * Ofiarę czystą, świętą i doskonałą, * Chleb święty życia wiecznego * i Kielich wiekuistego zbawienia. *

B2:

Prośba o przyjęcie ofiary

Racz wejrzeć na nie z miłością i łaskawie przyjąć, * podobnie jak przyjąłeś dary swojego sługi, * sprawiedliwego Abla, * i ofiarę naszego Patriarchy Abrahama * oraz tę ofiarę, * którą Ci złożył najwyższy Twój kapłan Melchizedek, * jako zapowiedź Ofiary doskonałej. *Kapłan pochyla się i ze złożonymi rękami mówi*:

Epikleza komunijna

Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, * niech Twój święty Anioł zanieś tę Ofiarę na ołtarz w niebie * przed oblicze boskiego majestatu Twego, abyśmy przyjmując z tego ołtarza * Najświętsze Ciało i Krew Twojego Syna, *prostuje się i żegna, mówiąc*: otrzymali obfite błogosławieństwo i łaskę. *Składa ręce*.

C2:

Wspomnienie zmarłych

Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach N. i N., * *Kapłan może głośno wymienić tych, za których szczególnie się modli*. którzy przed nami odeszli ze znakiem wiary * i śpią w pokoju. *Składa ręce i przez chwilę modli się za zmarłych. Następnie rozłożywszy ręce mówi*: Błagamy Cię, daj tym zmarłym * oraz wszystkim spoczywającym w Chrystusie * udział w Twojej radości, światłości i pokoju. *Składa ręce*.

Modlitwa za uczestników

Prawą ręką uderza się w piersi i mówi: Również nam, Twoim grzesznym sługom, * *rozłożywszy ręce mówi*: ufającym w Twoje miłosierdzie, * daj udział we wspólnocie z Twoimi świętymi Apostołami i Męczennikami: *

Wspomnienie świętych

Janem Chrzycielem, Szczepanem, * Maciejem, Barnabą, * (Ignacym, Aleksandrem * Marcelem, Piotrem, * Felicją, Perpetuą, * Agatą, Łucją, * Agnieszką, Cecylią, Anastazją)

* i wszystkimi Twoimi Świętymi; * prosimy Cię, dopuść nas do ich grona * nie z powodu naszych zasług, * lecz dzięki Twojemu przebaczeniu.

D2: Konkluzja błogosławieństwa darów materialnych

Składa ręce i mówi: Przez Chrystusa, naszego Pana, * przez którego, Boże, wszystkie te dobra * ustawicznie stwarzasz, uświęcasz, ożywasz, * błogosławisz i nam ich udzielasz.

E2: Doksologia Trynitarna

Kapłan bierze patenę z hostią oraz kielich i, podnosząc je mówi: Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, * w jedności Ducha Świętego, * wszelka cześć i chwała, * przez wszystkie wieki wieków. *Lud odpowiada:* Amen.

Przygotowanie: Diakonia Słowa Wspólnoty św. Pawła
Redaktorzy: Marcin Radecki/Tomasz Szepieniec